

Izhaja vsako soboto
in je za naročnike „Našega
Lista“ v kamniškem okraju
brezplačen.

Kamničan

Oglasi se računajo
tristopna petit-vrsta po 10 v.
za enkrat, za večkratno ob-
javljenje po dogovoru.

Česa nam je treba. V našem celem javnem življenju vlada nekaka mrtvičnost in zaspanost. Nedelavnost čuti se posebno v društvih, katera imajo nalogo skrbeti za povzdigo kraja. Mnogo je temu vzrok dejstvo, da so ene in iste osebe funkcionarji skoraj v vseh društvih. Imamo dovolj zmognih ljudi, ki bi lahko vodili društva, tako da bi imelo vsako društvo druge osebe za funkcionarje. Treba bi le bilo, da se posvetijo take osebe delu v javno korist. To je popolnoma nemogoče, biti funkcionar štirih ali petih društev in za vsako društvo skrbeti, da deluje. Poleg tega, da mora vsakdo imeti še skrb za svoj gmotni obstanek, potem se pa pehati za društva, je res malo preveč zahtevano. Naj bi se delo razdelilo, potem bi morda ne imeli pri vsaki priliki vzroka tožiti čez nedelavnost. Naše planinsko društvo bi imelo v našem kraju dovolj delokroga in to prav hvaležnega delokroga, toda ono se ne gane. Stavba, ki se zida na Kamniškem sedlu, bi menda dala dovolj povoda vzbujati zanimanje v širšem občinstvu ali vsaj med člani, toda če smo prav poučeni, niti odbor ne deluje, morda že celo odbor ni več sklepčen in morda manjka pri odboru — odbornikov. Tako se n. pr. že več let ni pobirala društvenina; saj društvo menda ni tako bogato, da bi pokrivalo velikanske izdatke, ki jih bo treba za planinsko kočjo šteti, brez članarine. Ta denar je za vsa leta izgubljen, kajti dve, tri ali celo štiri leta nazaj ne bo nihče hotel plačati zaostale članarine. Poleg tega pa ima društvo še tekočih stroškov; kdo bode plačal naročnino za društveno glasilo? Znano je, da dobiva vsak član glasilo zastonj, lastništvo pa gotovo ne pošilja glasila brez naročnine, ergo mora plačati društvo ali pa odbor.

Kakor planinsko, tako spe tudi druga društva. Zadnjič smo objavili mnenje neke osebe, ki bi rada videla, da bi se društvo za promet tujcev oživilo in začelo delovati, danes pa naj pokažemo malo dela za to društvo. V bližini našega mesta je jako lep sprehod na Prašnikarjevi promenadi v Mekinjskem gozdu. Včasih je stala tu pa tam kaka klopica, ki so nudile sprehajalcu malo odpočitka in uživanje krasne narave. Nepoznani zlikovci odstranili so te klopite docela, tako da menda v celem Mekinjskem gozdu ni niti enega počivališča. Neverjetno je, da bi se lastnik gozda protivil, ako bi n. pr. društvo za promet tujcev postavilo iznova taka počivališča, skrbelo recimo tudi za pot. Dalje bi bila morda društvena naloga, od časa do časa imeti tako v mestu posebno pa v okolici podučna predavanja, katera bi bila pristopna posebno kmetskemu ljudstvu. Naše ljudstvo je treba vzgajati in kdo drugi naj to stori, ako ne intelgentni krogi. Ravno gornji slučaj nam kaže neumno ravnanje našega ljudstva. Sem in tam po časopisih javkati ali celo obrekovati in svojega

bližnjega le grditi, to nima uspeha, oziroma ima zločinski uspeh. Kakor se mora vzgajati otroka, taka je potreba tudi pri ljudstvu. Če se bo otroka vzgajalo, da se bo proti njemu zaničljivo govorilo o njegovem recimo boljših staršev vrstniku, ga obrekovalo in mu vsake duševne in telesne zmognosti odrekalo, vzgojilo se bode v otroku ali napuh, češ jaz sem boljši nego oni, ali pa srd do bližnjega. In kaj bo iz takega otroka — lump! Tako zna postati tudi z našim ljudstvom. Že danes vidimo, kako se vdaja ljudstvo pijančevanju in strupeno žganje je ljudstvu več nego čast in vse drugo. Poznali smo tujca, ki je mislil, da se ne sme niti ganiti iz mestnega teritorija, ako mu je njegovo življenje drago in morda ni bil on edini. Tako razkričano je naše ljudstvo že danes in to vsled tega, ker se zgodi posamezen slučaj, da naleti kak tujec na pijanega žganjarja ali na pretepa željne vaške fante. Morda bi bilo zaradi tega zelo umestno pri različnih prilikah imeti predavanja in s tem ljudstvo za kaj vzvišenejšega vzgojiti nego je — žganje!

Iz Domžal. Slavni občinski odbor! Občani nujno želimo izvedeti, kaj vendar misli občinski odbor ukreniti zaradi pobiranja prostovoljnega davka v občini. Menda vendar niso v občini sami gostilničarji gospodarji. V blagor občine gotovo ni, da tako skrbijo za občni blagor. Ali ni morda prav nobenega občinskega odbornika, ki bi stavil vsaj tozadeven predlog; bomo potem vsaj vedeli, kateri odborniki so za, kateri pa proti občinskemu blagru. Skoraj bode že pol leta minulo, kar se nič ne stori v tem oziru, zatoraj je nujna potreba, da se začne pobirati naklada na žganje, pivo in vino.

Domžalski Tirolei nas zapuščajo, to se pravi, sezona se je nehala, sedaj pa pošiljajo svoje mladiče domu, ne vem, ali na počitnice, ali pa na drugo delo. Pravijo, da se v tem počitniškem času zabavajo s tem, da nosijo gnoj v košu. Vsled tega so imeli v soboto zvečer — seveda v nemški razupiti kazini — odhodni večer. To je bilo hajlanja in kričanja, tako da je morala cela občina slišati, da odhajajo domu drugi dan mladi Tirolčki, ki se bodo doma zopet naužili svežega germanskega duha in bodo čez par mescev mogli s pokrepčano in podvojeno silo nastopiti proti domžalskim Slovincem. Tirolei so obhajali obletnico lanskega izzivanja dne 1. junija. Imeli so zvečer veliko veselico, pravzaprav zabavljico čez Slovence. Pili in kričali so celo noč. Nekateri mladiči so se tako razvneli, da so šli izzivat drugi dan celo v gostilne, ki jih navadno le Slovenci pohajajo. Čisto nič bi se ne bili čudili, ko bi bili tudi kaj staknili in le potrpežljivosti domačinov se imajo zahvaliti, da jih niso dobili preko mokrih ušes. Če pride slučajno kak Slovenec v nemško kazino in zahteva postrežbe v domačem jeziku, je seveda naša žendarmerija

takoj pripravljena poslati drugi dan dolgo in široko pisano ovadbo na okrajno glavarstvo. Če pa gredo Nemci izzivat v slovenskem kraju v slovenske gostilne in to še s hudobnim namenom, potem se pa seveda nihče ne zgane; čemu tudi. Tirolce se mora varovati kot najdražji zaklad. Morda bo res še prišel čas, ko bomo domačini morali biti popolnoma pokorni usiljivemu in oholemu tujcu, saj nam Tirolci to že dolgo prerokujejo: ali bo pa morda tudi drugače. — „Hausknecht“ v kolodvorski restavraciji so menda silno mogočen gospod. Pravijo, da ne poznajo nobene avtoritete, niti županstva, niti okrajnega glavarstva, — ne boji se sploh nikogar. Ko je župan izročil Rainerju sklep občinskega odbora in odlok c. kr. okr. glavarstva, da mora v 14 dneh zapustiti občino, raztrgal je mogočni „hausknecht“ ta odlok ter ga vrgel županu pred nogo. Vidite, gospod župan, to je plačilo za vaše usluge, ki ste jih skazovali njemu in vsakemu Tirolcu še posebej. Tukaj ste bili kruto žaljeni kot uradna oseba, torej je bilo tudi na mestu iskati za to žaljenje zadoščenja, ne pa lansko leto za neutemeljen a sumničenja. Rainer pač ne zasluži, da ga pardonirate. — No seveda, Rainer je dovolj domišljav, on je celo vložil rekurz na ta raztrgani odlok. Ali morda res misli, da mora on vse ugnati v kozji rog.

Domžalski Rainer ali kakor se sam naziva „Hausknecht“ nemške kazine, je vložil proti nam tožbo zaradi razžaljenja njegove — časti. Pravi, da smo mu kradli čast s tem, ker smo objavili v mali notici njegove resnične dosedanje kazni, katere so mu razna sodišča za njegove vrline in kreposti prisodila. Po obravnavi bomo pač detajlirano poročali o njegovih vrlih čednostih.

Mestna godba v Kamniku priredi danes proti 9. uri zvečer po mestu mirozov.

Žendar Mavec — pogorel. Domišljavost tega žendarja presega, kakor znano, vse meje. Najprvo gre kot „nepriustranski“ žendar po slovenskih gostilnah z nemškimi zabavljicami izzivat mirne slovenske goste, potem pa v svoji domišljavosti naznanja dotične goste, ako mu na njegove zabavljice ne molče, kot „hudodelce“ na tukajšnjo politično oblast. Za pretečeno sredo so bili ti „hudodelci“ poklicani na naše okrajno glavarstvo, katero jih je pa, zaslišavši jih, popolnoma oprostilo vsake krivde, ker se je gospod vodja okr. glavarstva prepričal, da vendar ne gre, da bi „nepriustranski“ žendarji v popolnoma slovenskem kraju v slovenski gostilni izzivali slovenske goste z nemškimi zabavljicami. Vprašamo pa c. kr. orožniško poveljstvo v Ljubljani, kaj bi se zgodilo s slovenskim orožnikom, ki bi morda v kakem kraju, in naj bo kjer hoče, nemške goste izzival? Sicer imajo naši slovenski orožniki precej

takta in res nepristranskega pravicoljubja, da se jim kaj takega sploh ne more prigoditi, prepričani pa smo, da bi slovenskega orožnika za vsako najmanjšo besedico, ki bi niti ne bila izgovorjena z namenom, drugo narodnost žaliti, takoj prestavili in mu naprtili najtežavnejšo službo, ako bi se mu še kaj hujšega ne zgodilo! Ali se je morda lansko leto nalašč poslalo žendarja Mavca v Domžale Tirolce ščitit? O, nepristranost žendarmerije, kje si?

Jedilna mast „CERES“

se prodaja v trgovini **J. Klemenčič v Kamniku.**

Koleke vseh vrst

prodaja **tobačna trafika v Vel. ulici v Kamniku.**

Veliko zalogo
raznovrstnih pristnih vin

priporoča

Andr. Mejač

trgovina z vinom v Komendi.

Velika zaloga
vsakovrstne opeke

pri **F. Pečniku**

v Domžalah.

(falz-cegla)

Postrežba točna, cene nizke. iz raznih velikih tovarn.

Stanje hranilnih vlog:
nad 1,350.000 K

MESTNA HRANILNICA V KAMNIKU

Rezervni zaklad:
nad 25.000 K

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 9. do 12. ure dopoldne in jih obrestuje po 4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsacega pol leta h kapitalu. — Rentni davek plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunila vlagateljem. Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina Kamniška z vsem svojim premoženjem in z vso svojo davčno močjo.

Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge sprejemajo se tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice.

Posojila se dajejo na zemljišča na 5% obresti in na amortizovanje v 36 letni ali krajši dobi, tako da poplača dolžnik posojilo 100 K v teku 36 let popolnoma, ako plačuje hranilnici vsakega pol leta z obrestmi vred 3 K.

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje.